

Kpoverello

2011. 06. 26. III. évfolyam 3. szám

Szentlélek

Kedves Testvérek!

Megvilágosít, mi mégsem látjuk, mindenütt ott van, de mégsem tudjuk mindenütt érezni, általa kaptunk minden bölcsességet, tudást, mi mégsem tudjuk Őt teljesen megérteni.

A Szentlélek olyan megközelíthetetlen számomra, hogy néha jobbnak látom kikerülni, és nem sokat gondolkozni rajta, ami persze képtelenség, és nem lenne túl sok értelme, főleg ilyenkor pünkösdi táján nem. Gondolom, ti is néha így vagytok vele, ezért most arra hívunk titeket, hogy megkíséreljünk a lehetetlent, ami talán a Szentlélek segítségével mégsem teljesen lehetetlen, és kicsit közelebb kerüljünk Hozzá.

Szeretettel,

a szerk.

Coffice Diary

A bowl of hot cherries

After the tickling winter and spring winds the breezelessness of summer is more than friendly. It is a friendliness that exceeds the expectations of many, yet fulfills the pleasure of those who delight in their summer sun carnival of heat. Degrees overheating the mercury mellow the sugary and scarlet cherries of the month. All is heated to the point of rot. June is the month of sugar excess. Enjoy!

Gál Dalma

Pünkösdi szekvencia

Jöjj, Szentlélek Isten, jöjj, áraszd ki a mennyekből fényességed sugarát!

Jöjj, ki árvák atyja vagy, jöjj, ki szívek lángja vagy, ajándékos jóbarát!

Te vagy a Vigasztalás, drága vendég, lelki Társ,
te az édes enyhülés!

Gondok között nyugalom, hőség ellen oltalom,
zokogásban könnyülés!

Jöjj, és töltsd be híveid titkos mélyű szíveit, boldogító égi tűz!

Semmi, semmi nélküled az emberben nem lehet, semmi tiszta, semmi szűz!

Mosd, amit a szenny belep, öntözd, ami eleped, seb fájását csillapítsd!

Ami dermedt, élesztgesd, ami fagyos, melengesd, ami hibás, igazítsd!

Benned minden bizalom, osszad, osszad pazonon hét szent ajándékodat!

Adj érdemre jobbulást, üdvösséges kimúlást, örök vigasságot adj!

Ámen.

(Babits Mihály fordítása)

Folyamatos aggiornamento, avagy a Szentlélek és a megújulás

Pünkösdre készülődve a KEL bibliacsoportjával Jézus búcsúbeszédét olvastuk, pontosabban a Jn 14,15–27-et. Ez a rész nem a megszokott pünkösdi liturgikus részek egyike, ezért lehetett újszerű mindaz, amit megértettünk belőle. Ebben a részben még csak ígéretként hangzik el mindaz, ami pünkösdkor már valóság.

„Én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg...” (Jn 14,16) „Nem hagylak árván titeket...” (Jn 14,18)

„A Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az Atya küld az én nevemben, megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.” (Jn 14,26)

A búcsúzó Jézus másik Vigasztalót ígér a tanítványoknak, és csak nekik, tehát elsődleges szempont a Krisztussal való kapcsolat, mert ettől függ a Lélek elnyerése. Erre erősít rá az ApCsel 8,14–20 is, ahol megtudjuk, hogy mindenki megkaphatja a Szentlelket, aki az Úr nevében meg van keresztyelve – még a szamariaiak is, ezzel távlatot nyit a Lélek, és feloldja a kiválasztott nép szűklátókörűségét, újít. Ugyanakkor az is kiderül, hogy a Szentlelket nem lehet kisajátítani, megvásárolni – lásd Simon mágus esetét. A Szentlelket az egyházban nem csak egyesek birtokolják, nem csak az intézmény, nem csak egyik vagy másik mozgalom vagy szerzetesrend.

Ki is ez a Vigasztaló?

A Vigasztaló – Paraklétosz – jelentéseit tekintve elég sokrétű: támogató, ügyvéd, segítő, közvetítő, vigasztaló, szószóló, vagy körülírva: a támogatásra odahívott (advokatus), a támogatóként odaérkező. Tehát többről van itt szó, mint az árvaság feloldásáról.

Milyen feladatot lát el? (a teljesség igénye nélkül tárgyaljuk itt ezt a témát)

A Szentlélek az Atya és a Fiú Lelkeként mélyebbre vezet az igazságban, de nem újat hirdet, hanem az Atya által Krisztusban kinyilvánított új életet.

Úgy tevékenykedik, mint Jézus. Ugyanaz a kinyilatkoztatás, amire emlékeztet, ugyanaz az igazság, amelyre ő vezet, ugyanaz a tanúság, amelyet tesz. Teljesen a fölmagasztalt Krisztustól függ. Ahogyan a földi Jézus az Atyáról beszélt, a Paraklétosz a fölmagasztalt Úrról szól, így azt mondhatjuk, hogy Jézus a Lélek által tovább működik a közösségben és a világban.

Az Isten Szentlelkéből való élet változást hoz az emberek életébe. Ez azt jelenti: az életet ajándékként fogadjuk el, mások életének teret adunk,

kapcsolatban élünk, engedjük magunkat felszabadítani, s másokat is felszabadítunk, minden fáradásunkban Istentől várjuk a beteljesülést. A Lélek újjáteremtő tevékenysége azt célozza, hogy megváltoztassa az embert és alapvető életmódját. Az Isten Szentlelkében való élet tehát szemben áll a biológiai és (talán még inkább) a kulturálisan áthagyományozott magatartásformákkal, amelyeket nem ritkán „tipikusan emberinek” és legyőzhetetlennek mondanak. A Szentlélekben az ember új teremtménnyé lett, s ezért le tudja győzni önző viselkedését, át tud törni az öröklött közösségellenes magatartásformák utánzásai kényszerén, szembefordulhat az erőszak alkalmazásának spiráljával, kitérhet a bűnbakkeresés mechanizmusa elől.

Ott és akkor lesz látható, hogy munkálkodik a Szentlélek, amikor olyanok, akikről senki nem gondolná, valami nagy és nemes dolgot visznek véghez:

Itt áll néhány név, amelyeket nem sokan ismernek, de a zárójel elárulják, hogy kik is lettek ők:

Angelo Giuseppe Roncalli (XXIII. János), aki meghirdeti a II. Vatikáni Zsinatot.

Silvia Lubich (Chiara Lubich), akit a Szentlélek a Jn 17,21 által egy életre az egység szolgálatába állított.

Giovanni Bosco (Don Bosco, Bosco Szent János) papi tevékenységét elsősorban a fiatalok nevelésének szentelte, különösen azon fiatalokénak, akik az akkori idők nehéz körülményei miatt vidékről az iparosodó Torinóba jöttek, de ott gyökértelenné váltak. Don Bosco összegyűjtötte őket, családi otthon, munkakörülményeket és játszóteret létesített számukra, valamint gondoskodott iskolai, szakmai és vallási-erkölcsi képzésükről.

Íñigo López de Loyola vagy Ignatius de Loyola (Loyolai Szent Ignác), a jezsuita rend alapítója, a lelkigyakorlatok atyja.

Roger Schütz-Marsauche (Roger testvér) megalapítja a taizéi közösséget, melynek legfőbb célja a kiengesztelődés, a felekezetek közötti béke és összhang megteremtése.

Jean Vanier létrehozta a Bárkát, a Hit és Fény közösséget, hogy az értelmi sérült emberek is megtalálhassák igazi helyüket az egyház szívében.

Andrea Riccardi, a Szent Egyed közösség alapítója.

Giovanni di Bernardone ([Assisi](#) Szent Ferenc), a ferences rend alapítója.

Agnes Gonxha Bojaxhiu (Teréz anya), aki Kalkutta utcáin fedezte fel a szomjazó Krisztust a legelesettebbekben.

És még sorolhatnánk azokat is, akik mellettünk éltek, dolgoztak, és hősiek fokban gyakorolták az erényeket, vagy odaadták életüket hitükért. Hiszem, hogy nem egyedül tették mindezt, hanem mellettük állt, akit Jézus megígért tanítványainak, a Vigasztaló, aki elvezette őket az igazságra, és eszükbe juttatott mindent, amit Jézustól hallottak.

Fellapozva a szentek életét, jó pár helyen olvasni fogjuk, hogy ezek az emberek készek voltak a koruk kihívásaira, szükségére választ adni, és sokszor meg nem értettség övezte munkájukat, tevékenységüket, de az idő őket igazolta. Azt is tudjuk, hogy a megújulás, a revideálás, a gyökerekhez való visszatérés mindig egyfajta termékeny feszültséggel jár.

Ugyanakkor elég közelebbről megnéznünk a különböző lelkeségi mozgalmak elindulását, és ott is megtaláljuk a kezdeti feszültségeket, a tisztulás idejét, ahol az intézmény és a karizma találkozik.

Voltak idők, amikor valahogy látszólag háttérbe szorult a Szentlélek az egyház életében. Mára már a II. Vatikáni Zsinat hatására újra felfedeztük az egyház karizmatikus dimenzióját, ennek következtében tapasztaljuk, hogy az intézményes és a karizmatikus dimenziók kiegészítik, sőt feltételezik egymást.

Ezeknek az embereknek az élete és a lelkeségek is mindig Krisztus tanításának egy-egy abban a korban elhanyagolt részletére hívták fel a környezetük figyelmét. Életük a Szentlélek működése által az Evangélium néhány jellegzetes tanítására mutat rá.

A lelkeségi mozgalmak

Kedves olvasó! Te magad merd megkeresni ezeket a jellegzetes vonásokat a különböző lelkeségi mozgalmak életében, így lehetőség lesz reálisan megismerni a mozgalmakat is!

Bennem egyre inkább az a kép él a lelkeségi mozgalmakkal, a személyes, egyéni lelkeségi utakkal kapcsolatosan, hogy olyanok, mint az első pünkösdi nyelvcsoda: mindenki a saját nyelvén hallhatja az evangéliumot, úgy ahogy be tudja fogadni, ugyanakkor ezek lehetnek a továbbadás lehetséges formái is.

1998 pünkösdjén II. János Pál találkozóra hívta a lelkeségi mozgalmakat és egyházi közösségeket a Szent Péter térre. Igazi ünnep volt, amely által világossá lett mindenki számára, hogy ezek a mozgalmak a Szentlélek mai működésének tanúi. (Hasonló találkozót kezdeményezett később XVI. Benedek pápa is.)

Minden lelkeség vagy mozgalom különbözik a többitől, de mégis egyek, ugyanabban a kommunióban és misszióban (küldetésben) részesültek. Ugyanarra az érettségre vannak meghívva tagjai, mint minden megkeresztelt

és megbérmált keresztény – az érettség gyümölcseit kell teremniük: a közösséget (kommuniót) és az elköteleződést.

Ma, a szekularizált harmadik évezredben az individualizmus ellenszerei a lelkeségi mozgalmak és az egyházi közösségek, ők a Szentlélek által adott válasz a mai kor kihívásaira – fogalmazza meg II. János Pál pápa 1998 pünkösdjén. Ebben is megtapasztaljuk, hogy a Lélek mindig válaszol az adott kor kihívásaira, és ebben a válaszadásban társakat keres. Ugyanakkor érezzük, hogy ezek a mozgalmak szembemennek olyan áramlatokkal, amelyek nem az élet kultúráját szolgálják, amelyek a szabadságot korlátozzák, a mértéktelenség álmoporát hintik szét, és eszményítik az egyéni boldogulást. A megújulások mindig az élet feltétel nélküli igenlését, a közösségi értékeket, a méltányosságot helyezik előtérbe, a krisztusközpontúság mellett.

Nem hiszem, hogy mindez feltétlenül együtt kellene járjon érzelmi manifesztációkkal is, hanem éppen azt tanulhatjuk meg a mozgalmakban és az új közösségekben, hogy a hit nem elvont értekezés, nem vallásos érzélgőség, hanem új élet Krisztusban, amelyet áthív a Szentlélek. Ez az új élet nem szakad el a realitástól, nagyon konkrétan, gyakorlatban: tettekben, viszonyulásokban és az elkötelezettségben is megmutatkozik.

II. János Pál pápa hangsúlyozta: a mozgalmak karizmájának eredetisége nem ad semmit sem hozzá ahhoz a hitletéményhez — depositum fidei —, amelyet az egyház szenvedélyes hűséggel őriz. Ugyanakkor meggyőzően szólít fel arra, hogy a maga teljességében, értelemmel és alkotó módon éljük meg keresztény hitünket, megfelelő választ adva a változó idők és történelmi körülmények kihívásaira. A hit ilyen értelemben az ismeret valóságos kalandja. Nem egy elvont tanítás, s nem egyfajta körülhatárolatlan vallási érzés, hanem személyes találkozás Krisztussal, amely új értelmet ad az életnek.

Hol van a mi helyünk a megújulásban?

Az első pünkösöd eseményeit olvasva, szemünk előtt nyílnak ki a rettegő tanítványok, Péter kiáll a tömeg elé, és ott történik meg az első misszió, küldetés (Mt 28, 19–20), amelyben már nem egy zárt baráti társaság retteg, hanem az egyház kezd kibontakozni.

A változások, a megújulások mindig ott kezdődnek, hogy én és te megváltozunk, visszatérünk a gyökereinkhez. Merjünk megújulni! (Vö. Róm 12) Engedjük, hogy az igazság Lelke felnyissa a szemünket a valóságra, a gyökerekhez való visszatérés lehetőségét megmutassa, és ezek tudatában tegyen képessé a változásra. Ez a megújulás nem egyszeri alkalom, hanem egy életen át tartó folyamat, újabb és újabb kínálkozó lehetőségekkel.

„Úgy érezzük, hogy amit teszünk, csak egy csepp a tengerben. Anélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb volna a tenger.” (Teréz anya)

Ne feledjük, kicsi emberek nagy lelkesedéssel igazán nagy dolgokat tudnak tenni, ha együtt mernek működni a Szentlélekkel a harmadik évezredben is.

Ninci

A Szentlélekben való megújulás szolgálatában

A Szentlélekkel tudatosan húszéves koromban kerültem kapcsolatba, amikor bérnalási felkészítőkre jártam. Bár azelőtt is hallottam létezéséről, igen keveset tudtam róla. A felkészítőkön lelkesítő dolgokat tanultunk róla, többek között azt is, hogy Krisztus katonájává avat bennünket. Ez számomra igen vonzóan hangzott, annak ellenére, hogy nem igazán értettem, mit is jelent. Vágy ébredt bennem, hogy én is Krisztus katonája legyek. Kértem is ezt a kegyelmet a Szentlélektől, amelyet meg is adott, de olyan módon, ahogy én azt sohasem tudtam volna elképzelni azelőtt.

Először ébredezni kezdett bennem az Istennek való teljes odaszenteltség vágya, ami egészen új volt számomra, nem tudtam, mit kezdjek vele. A Szentlélek lassan egyengette az utamat addig, amíg az akkor titokban létező szociális testvéreket megtaláltam, és persze utána is folytatta ezt. Még csak sejtettem, kik a szociális testvérek, amikor elmentem életem első lelkigyakorlatára. Ott újabb meglepetés várt rám: a csoportban végzett spontán imaformát már megszoktam otthon az ifjúsági csoportban, de a nyelveken való ima adományával ezen a lelkigyakorlaton találkoztam először. Az újdonság sokkolóan hatott rám, és kellőképpen meg is ijesztett, de amikor elmagyarázták nekünk, hogy a Szentlélek ajándéka, Ő imádkozik bennünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal, ahogy a Szentírás mondja, akkor már nem félttem tőle, sőt már én is szerettem volna megkapni. Másnap a lelkigyakorlatot vezető fiatal szociális testvérek imádkoztak értem, hogy a Szentlélek betöltsön szeretetével, kegyelmeivel, és mind a közeli, mind a távoli gyümölcseiről ítélve, ez meg is történt. Így kerültem kapcsolatba a Szentlélekben való megújulás mozgalmával, aminek közismert neve a Katolikus Karizmatikus Megújulás.

Több mint tíz év elmúltával, néhány éves távollét után visszajöttem Romániába, és kerestem azt a területet, ahová engem a jó Isten hív, hogy dolgozzak, hogy küldetésemet teljesítsem. Emberi számításainkat, terveinket az isteni Gondviselés áthúzta. A hosszas megkülönböztetés, amit az előljárással együtt végeztem, abban erősített meg mindkettőnket, Isten arra hív, hogy a Regnum Christi Alapítvány keretén belül szolgáljam Isten

Országának épülését és a lelkek üdvösségét a Katolikus Karizmatikus Megújulási Mozgalomban. Ez a mozgalom egyike azoknak, amelyeket a Szentlélek a II. Vatikáni Zsinat után hozott létre. Teljes szívvel alá tudom támasztani II. János Pál pápa megállapítását, amelyet 2000-ben mondott el, mert én is megtapasztaltam a saját életemben és szolgálatomban egyaránt azt, amit ő a következő módon mondott el a Katolikus Karizmatikus Megújulás közösségei és csoportjai Nyolcadik Nemzetközi Találkozásán: „*A Katolikus Karizmatikus Megújulás elmúlt 30 éve bizonyítja: sokakat elsegítettek arra, hogy újra felfedezzék a Szentlélek jelenlétét és hatalmát az életükben, az Egyház életében, a világ életében. Ez a felfedezés sokakat eltöltött a Krisztusba vetett hit örömeivel, lelkesedésével, nagy szeretettel az Egyház iránt, nagylelkű önátadással az Egyház küldetése iránt.*” Ez a lényege és célja a Katolikus Karizmatikus Megújulásnak, és szerzetesként is ennek megvalósítását látom feladatomban: szolgálni mindaz által, amit ennek keretén belül teszek. A külsőségek – amelyek többeket elriasztanak – a lényeg kibontakozását hivatottak szolgálni, amennyiben helyes mederben maradnak. Ehhez viszont szükséges a jóindulatú, bölcs, előítéletektől mentes támogatás, kísérés, bátorítás, szükség esetén kiigazítás, ami főleg akkor lehetséges, ha valakinek saját tapasztalata van arról, ami a Szentlélekben való megújulás lényegéhez tartozik.

Fülöp Magdolna, szociális testvér

A Szentlélek szó eredete

Szentlélek szavunk elég korai, legelső írásos említése mai formájában a XIV. századból ismert, de valószínűleg már a kereszténység elterjedése kapcsán kialakult mai formájában. Az összetétel első tagja, a *szent* szláv eredetű szó (akárcsak az azonos jelentésű román *sfânt*), ami épp a keresztény terminológia elemeként, ’minden földi dolgon felülemelkedő, Istennek tetsző, Istennek szentelt’ értelemben került be nyelvünkbe még a X. században (valamelyik délszláv nyelvből).

A *lélek* szó ezzel szemben eredetileg nem feltétlenül vallásos jelentésű volt, a személyiség nem látható, belső részét, a szellemet jelentette. Ez a szó magyar fejlemény, alapszava, a *lél-* ősi örökség a finnugor korból, eredeti konkrét ’lélegzet, lehelet’ jelentéséből valószínűleg már a finnugor korban kifejlődhetett az átvitt ’lélek, szellem’ jelentés. Ez a szó áll *Lehel* nevünk alapjánál is. Ez az alapszó egészült ki aztán az eredetileg kicsinyítő funkciójú *-k* névszóképzővel, így alakult ki a szó mai alakja, ebből pedig szóösszetétellel a Szentháromság harmadik személyét jelentő *Szentlélek* szó.

FORRÁS: *A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára II—III.*

Kántor Emese

Ima

Szentlélek Úristen, légy jelen az életünkben.
 Ne engedd, hogy átnézzünk Rajtad,
 figyelembe se véve szavad.
 Te ismeresz minket, jobban, mint mi magunkat,
 s szólj ránk, újra és újra, míg meghalljuk
 a válaszod imánkra.
 Ne engedd, hogy becsukjuk fülünket
 s szívünket előtted.
 Ámen.

cs.

A gyerekek és a Szentlélek

Egy nehezen megközelíthető téma... Hogyan lehet a gyermekész számára megvilágítani mindazt, amit felnőttként sem fogunk fel? A gyerekek elég hosszú ideig csak a konkrét, kézzelfogható dolgokat értik meg; a tárgyakat, élőlényeket, amelyeket láthatnak, kitapinthatnak, amelyekkel tevékenységeket végezhetnek. Még az olyan, számunkra egyértelműnek tűnő fogalmak is, mint *szerelem, barátság, fél óra, öt centiméter* gyermekfejjel nehezen érthetőek. Legjobb esetben találnak saját maguk számára valami magyarázatot ezekre.

Tapasztalatom ezen a téren saját gyerekkoromból van, valamint pedagógusi munkámból. Arra emlékszem, hogy kisgyerekként soha nem kérdeztem rá a Szentlélek személyére, annál inkább érdekelt Jézus – valószínűleg, mert az ő nevét többször emlegették környezetemben, meg hát sok feszületet láttam, mely őt idézte. A kisiskolában, illetve óvodában sem érdeklődtek tanítványaim a harmadik isteni személy iránt. Pedig közösen is imádkoztunk, és így a keresztségénél gyakran elhangzott a Szentlélek neve is. Annyira távoli lenne a gyerekektől, hogy eszükbe sem jut rákérdezni? Nem tudom, talán vannak szülők, pedagógusok, akik ellenkezőleg, érdeklődést tapasztaltak a gyerekek részéről.

Ezekből a gondolatokból kiindulva az a véleményem, hogy nem kell nekik feltétlenül megmagyarázni a Szentháromságot, bonyolult dogmatikai eszmefuttatásokba bocsátkozva. Természetesen, ha némely éles eszű gyermek rákérdez, el lehet mondani – értelmi szintjének megfelelően – egy-két egyszerű dolgot. Talán hasonlatok szintjén közelíthető meg a legjobban: nem látható, de érezzük, hogy van – olyan, mint a szél; hasonló egy érzéshez, ő a Szeretet. Elmondhatjuk nekik, hogy a Szentlélek az, aki segít nekünk egymást szeretni, illetve imádkozni, még akkor is, ha ez nekünk nehéznek tűnik, ha nincs kedvünk hozzá.

Bensőségesebbnek tűnik az a válasz, hogy igazából mi magunk sem tudjuk megfogalmazni, mert ez egy nagyon mély titok, amit nehéz nekünk megérteni. Így nem adunk alapot a gyerek későbbi kiábrándulásához, és tanúságot teszünk előttük arról, hogy Isten még nálunk (a szemükben mindenhatóan, mindentudónak látszó) felnőtteknél is hatalmasabb.

*Both Vanda Erzsébet***A bérmlásról**

Bár a szentségek között nem állítható fel egy rangsor, hiszen mind az isteni kegyelem eszközei, mégis a katekézis során van egy bizonyos sorrend, amely alapján megtanulják a gyerekek a szentségeket. Ebben a sorrendben a bérmlás a második helyet foglalja el. Ez a tény pedig azt jelzi nekem, hogy a keresztség után, amely által az egyén felvételt nyer az Egyház közösségébe, a következő legfontosabb lépés az, amikor aktív tagja lesz Krisztus misztikus testének, amikor tudatosan felelősséget vállal annak életében, formálásában. Rögtön eszembe jutott Zeffirelli Szent Ferenc-filmjéből a jelenet, amikor a saját útján elinduló szent megkérdezi barátját, Bernátot: nem akar élő kő lenni az Egyházban? Ez lehetett Bernát számára a bérmlás pillanata, amikor tudatosan az Isten útját választotta, szabad akaratából döntött mellette.

Mit jelent számomra a bérmlás? Egy szóval kifejezve: LELKESEDÉST. Elsősorban azért, mert hitünk szerint ebben a szentségben a Lélek száll le a fiatalokra, betöltve őket sokféle kegyelmeivel. Másodsorban pedig azért, mert ez a lelkesedés kellene ezután a fiatalok Egyházban való jelenlétét jellemezze: tudatos választás, döntés a keresztyén hit és az egyház mellett, hitünk mélyebb megismerésére való igény, felelőség-, ill. szerepvállalás, tettekészség, tanúságtételre való nyitottság stb. A lelkesedés magában hordozza a Lélek jellemzőit: a tüzet, a szenvedélyességet. Ezekben a fogalmakban pedig arra is utalást találunk, hogy a lelkesedés nem csak vidámsággal, jó hangulattal, tetterővel jár együtt, hanem sokszor fájdalmakat, „égési” sebeket, szenvedést hoz magával.

Úgy gondolom, bérmlálkozásra készülő fiataljaink számára azt kellene közvetítenünk, hogy életük minden területén keresztyének legyenek: az iskolában, a barátok között, a szórakozóhelyeken, táborokban stb., így felismerve, mit is jelent az érett keresztyénység. (Kérdés számomra az, ki nyújt számukra ebben példát, hiszen a felnőttek között is nagyon kevesen vannak, akik ezt így felvállalják és megélik). Ehhez a magatartáshoz elengedhetetlenül szükségük van az éltető Forrásra, Krisztusra és a Lélek tüzeire – amelyet az imádság, a szentségekhez való járulás által érhetnek el. Mindezeket nem csak

elméletben kell megtanítani nekik, hanem példamutatással, tanúságtétellel eléjük élni.

Még hogyan segíthetnek a felnőttek a fiatalok tudatos keresztényé válásában? Abban, hogy éreztetik velük: fontos az ő jelenlétük és véleményük különböző (liturgikus vagy más közösségi) események szervezésében és lebonyolításában; fontosak azok a szerepek, amelyeket felvállalnak (ministrálás, felolvasás, kisgyerekeknek programszervezés stb.). Ez azt jelenti, hogy valóban komolyan vesszük ezeket a szerepeket: pl. ministránsok számára folyamatos képzés; kisebb vizsgák letételének szükségessége bizonyos funkciók betöltéséhez; feladatok pontos, személyre szabott leosztása stb. Ahhoz azonban, hogy a felnőttek így tudjanak a fiatalok mellé állni, elsősorban számukra kell megerősítő visszajelzéseket biztosítani, az ő jelenlétük fontosságát kiemelni. Csak így mutathatnak példát.

Urunk mennybemenetelének ünnepén a prédikáló pap arra hívta fel a figyelmet, hogy nem az a fontos (az evangéliumokban sem ez nyer hangsúlyt), hogy hogyan is történt a mennybemenetel – a KÜLDETÉS jut kiemelt szerephez. Úgy vélem, a bérmálásnak is ez a lényege: nem azon filozofálni, hogy ki a Szentlélek, és mivel ajándékoz meg (bár ez is fontos), hanem hogy én személyesen, most már felnőtt keresztényként, hogyan épülök be élő kőként Krisztus egyházába, azt szépítve és erősítve.

Both Vanda Erzsébet

Szárnyalni a Szentlélekkel

Gyermekkoromban az egyik legnagyobb vágyam az volt, hogy madár legyek, hogy tudjak szabadon repülni, szárnyalni a magasba... Amikor a román-magyar határhoz értünk, akkor megerősödött bennem ez a vágy... Viszont ahogy nőttem és nőttem, rájöttem, hogy gyerekkori vágyammal fel kell hagynom abban az értelemben, ahogy azt gyerekként elgondoltam (rendes madár...szárnyalni madárként a magasban...). Arra is rájöttem, hogy nem kell madárnak lennem, hogy szárnyalni tudjak.

A Szentlélek segítségével kincseimet fedeztem fel, melyek által lehetőséget kaptam (és te is kaphatsz) arra, hogy szárnyalni tudjak, mert akkor tudok én szárnyalni, ha embertársamnak segítek, ha vele együtt oldok meg egy problémát, vagy ha a kis dolgoknak örülni tudunk, ha megbocsátunk, ha imádkozunk, és kérjük a Szentlelket, hogy erősítsen meg gyengeségeinkben, ha azt kérjük, hogy döntéseinkben, szavainkban, cselekedeteinkben legyen velünk, hogy mindezekkel társainknak és a világnak ne terhei legyünk, hanem **segítői**, terhek felszabadítói legyünk.

Például ha azt mondja a lakótársad, hogy kérlek, adj egy pohár vizet, mert most nem szeretnék kikelni az ágyamból, akkor ne az legyen az első, hogy kérdőre vonod „miért nem kelsz fel” stb. ... hanem: „Jó”, és töltsd tele a poharát, és add át olyan szívvel, ahogy azt te a legnagyobb tisztelettel és szeretettel át tudod adni.

Vagy a lakótársadnak elege van, hogy hangosan hallgatód a zenét, még ráadásul román nyelven... Szó nélkül vedd elő a fülhallgatódat, és tedd be a füledbe :) ezzel még közelebb is kerülhetsz a békéhez. :)

Próbáld meg... megéri.

Báránkya

Dalos imák a Szentlélekhez

JÖJJ, SZENTLÉLEK (Csiszér László)

Jöjj, Szentlélek, gyere, szállj le rám,

Reményt hozó fénysugár,

Vezesd az életem a szűk ösvényen,

Segíts levetni bűnös ruhám.

(Ezt hallgassátok meg: Új Jeruzsálem közösség és azon belül majd Csiszér László: *Tanuló CD 1.* (letölthető), és itt majd rákattintasz a „Jöjj, Szentlélek” című dalra. Jó zenehallgatást és elmélkedést mindenkinek.)

SZENTLÉLEK

Refrén: Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk,

Töltsd el a szívünk, életünk.

Hogy béke és áldás szálljon ránk,

Küldd el a Lelket, úgy kérünk, Istenünk.

1. Kegyelmeddel táplálsz, Istenünk,

Hozzad emeljük most mindnyájan a szívünk,

Reménységünk belőled fakad,

Hogyha szívünk, lelkünk mindentől szabad. **Ref.**

2. Ajándékul Lelked küldted el,

Hogy ne önmagunknak, hanem annak éljünk,

Aki értünk életét adta,

Mi is átnyújtjuk most szívünk, mindenünk. **Ref.**

Vége: Küldd el a Lelket, úgy kérünk, Istenünk.

Gitár kotta:

Refrén:

F F F F

B g C C

F F F F

B C F F

Szakaszok:

F C d d

g g F C

F C d d

B g C C

Vége:

B C F F

SZENTLÉLEK, JÖJJ

Refrén: Szentlélek, jöjj, lobogó láng,
Szentlélek, jöjj, a világ vár,
Szentlélek, jöjj, viharos szél,
Jöjj, áradj szét.

1. Jöjj el, élő vízforrás, jöjj, a szívünk téged vár,
Jöjj, ki fényt adsz lelkünknek, jöjj úgy várunk rád. **Ref.**
2. Jöjj, igazság forrása, jöjj imádunk mindnyájan,
Jöjj, reményünk ébreszd fel. Jöjj kegyelmeddel. **Ref.**
3. Jöjj, a néped gyűjtsd egybe, jöjj, az alvót ébreszd fel,
Jöjj, a bűntől tisztíts meg, bátoríts minket. **Ref.**

*Szeretettel a **Báránkyától***

A lelkek megkülönböztetése Loyolai Szent Ignácnál

Bár Ignácot tartják az egyházban a megkülönböztetés mesterének, annak gyökerei az Újszövetségben rejlenek. Főként Pálnál találunk számos utalást erre: a test cselekedeteinek, ill. a Lélek gyümölcseinek felsorolásában (Gal 5,19–23), valamint „*Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg!*” (1Tessz 5,21) jellegű felhívásaiban. János apostol pedig kifejezetten a lelkek származásának megvizsgálására buzdít: 1Jn 4,1–3. Nehogy azonban abba a tévedésbe essünk, hogy ez az egész dolog az apostolok találmánya lenne, az evangéliumok tanúsága szerint már Jézus szájából hallhatunk hasonló kijelentéseket, miszerint „*gyümölcseiről ismerhető fel a fa*” (Lk 6,44). Ugyanakkor a Jézus életében történt események maguk is bizonyítják, hogy minden emberhez hasonlóan őt is próbálták jó és rossz „erők” befolyásolni: a megkísértés történetében a Gonosz „báránybőrben”, az Írások szavai által igyekeznek őt tévútra csábítani (Mt 4,1–11).

Nézzük meg azonban, mit tanít Szent Ignác a (kora nyelvén megfogalmazott) „szellemek” megkülönböztetéséről. Mint teljes lelkigyakorlatos rendszerének kidolgozásában, itt is saját tapasztalataiból indult ki. Sérülése utáni lábadozása alatt sokat olvasott, és egy idő után megfigyelte, hogy a divatos lovagregényeket olvasva képzelete lángra gyulladt, csodálatos terveket szőtt, gondolatban tovább építette katonai karrierjét – de olvasmányai befejeztével ez a lelkesedés alábbhagyott, szárazságot, ürességet érzett. Amikor azonban a szentek legendáit, illetve a Szentírást olvasta, megnyugtató béke és öröm töltötte el, amely az olvasmányok befejezésével is megmaradt. E tapasztalatai alapján jutott arra a

felismerésre, hogy „a dolgok ízlelgetése” és az események által hagyott „utóíz” felismerése segít abban, hogy életünket mindig újra Istenre irányítsuk.

Természetesen elsődleges egy alapvető elhatározás, amely során az ember eldönti, hogy életét Isten előtt tetsző módon szeretné élni (erre szolgál Ignácnál a két királyról, ill. a két zászlóról szóló elmélkedés – Krisztus vagy a Gonosz csapatához szeretnék szegődni?). Ha ez a döntés megszületett, szükséges egy folyamatos felülvizsgálás, amely segít abban, hogy valóban a kitűzött cél fele haladjak. Ehhez szentünk három lépést ajánl: érezni – felismerni – állást foglalni (más szavakkal: Láss-ítélj-cselekedj!). Mivel Ignác nem csak az elméletek embere, és szeretett mindent pontosan rögzíteni, konkrét gyakorlati módszert is ajánl a lelkek megkülönböztetéséhez. Ezt az imamódot nevezik a szentignáci lelkiségben *examennek* vagy a *szertő figyelem imájának*, de érthetőbb nyelvezettel *lelkiismeretvizsgálatnak* is. Az imádkozó személy ennek során elsőként ránéz azokra az eseményekre, találkozásokra, történésekre, amelyeket az utóbbi időszakban megélt, és megpróbálja felfedezni azokat az érzéseket, belső megmozdulásokat, amelyekre ott és akkor, az események sodrában nem volt idő/alkalom. Az érzések ízlelgetése közben igyekszik arra figyelni, hogy merre terelték őt ezek a történések – Isten felé vagy az ellenkező irányba? Miután felismerte a jót vagy a rosszat, mely talán tudat alatt mozgatta, megújítja elhatározását, hogy Krisztust akarja követni, ezért a jó irányba történő elmozdulásokért hálát ad, a negatív megnyilvánulásokért bocsánatot kér.

Mivel ez a módszer egy lelki iránytűhöz hasonlít, nagyon fontos a rendszeres, következetes alkalmazás – társai számára azt ajánlja Ignác, hogy naponta kétszer, délben és este végezzenek ilyen visszapillantást, a nap kezdetén pedig újítsák meg jó elhatározásaikat, annak érdekében, hogy a helyes irányt tartani tudják. Mai világunkban egy GPS-műszerhez lehetne ezt az imát hasonlítani, amely segít a célt megtalálni, és amely újratervezésre sarkall, ha netán mégis elvétettünk volna valamit.

Ignác további gyakorlati útmutatásai a lelkek megkülönböztetésével kapcsolatban:

- Nem elég azt megnézni, hogy valamely esemény kellemes vagy kellemetlen érzést hagyott bennem hátra, hiszen ez még nem jelent semmit (Isd. Jézust a Gonosz tulajdonképpen pozitív dolgokra csábította – éhség csillapítása, hírnév), hanem azt kell megnézni, ezek merre vezetnek. Pl. egy negatív érzés két irányba mozdíthat el: az önmagamba zárkózás, illetve a nyitottság fele, de egy pozitív érzés is ugyanígy. Szentírási példákkal élve: a vízen elinduló Péter megijedt, de ez az ijedség nem bezárta őt, hanem

tekintetét Jézusra irányította. A béke ugyanakkor, mely csürei megtöltése után a gazdagot eltöltötte, nem szolgált megigazulására (Lk 12,16–21).

- Jó és Gonosz Lélektől egyaránt kaphatok hátszelet, mely segít, és ellenszelet, mely akadályoz – annak függvényében, hogy merre tartok. Természetes, hogy a Gonosz is segít, ha az ő útján haladok – ezért kell a motivációkat mélyen megvizsgálni.

- A Kísértő nagyon ravasz, sokszor a jó látszata alatt próbál befolyásolni. Erre példa, amikor a jóra való törekvésben aktivizmusba, ill. a kiegészítés veszélyébe sodor, vagy amikor az eszközrangú önmegfigyelésből célértékű önelemezgetésbe, aggályosságba hajszol (mely alól Ignác sem volt kivétel, azért hívja fel rá a figyelmet).

- Fontos, hogy a felismert kísértéseket nyíltan kimondjam, és határozottan lépjek fel ellenük. Tulajdonképpen az önmagammal szembeni őszinteségről van itt szó: beismerem, hogy tévedtem, hogy valós énképem nem felel meg ideális énképemnek. Ehhez személyes érettség, öntudatosság és főként isteni kegyelem szükséges.

- Bizonytalanság, zavarodottság, vigasztalanság esetén ne hozzak döntést, ill. ne változtassak a már meghozott döntéseken, hiszen ebben az esetben a rossz befolyása alatt állok.

Mi segíthet Ignác szerint a két mozgatóerő felismerésében? Az isteni Lélek jelenlétére utalnak általában a jó érzések, az, hogy Jézushoz illő terveket szövök, hogy jó emberek társaságában vagyok. A Gonosz munkálkodására utal a folyamatos túlterheltség érzése, az erőszak, mértéktelenség, undor, ellenállás érzése, kicsinyesség, destruktivitás, az ima és a csend örömeinek/értelmének elhalványulása stb.

Következésképpen alkalmazva az ignáci megkülönböztetést, úgy vélem, egy egyszerű lehetőséget nyújt nem csak az Istennel való kapcsolat elmélyítéséhez, hanem az önismerethez, saját motivációim, értékeim és működésem megismeréséhez is. Ezek a felismerések az önmagammal való jobb együttműködéshez vezetnek, amely magától értetődően kihat az embertársaimmal és Istennel való kapcsolataimra is. Szóval: érdemes kipróbálni!

Aki bővebben is utána szeretne nézni a leírt (összesűrített) dolgoknak, azoknak a következő szakértők műveit ajánlom:

- Tamás Barna SJ: *Examen. A szerető figyelem imája*. Pharma Press Nyomda és Kiadó, Budapest, 2003. (pár oldalas kis zsebkönyv, nagyon gyakorlatias)

- Willi Lambert SJ: *A valóság szeretete. A szentignáci lelkiség alapszavai*. (ford. Horváth Ilona). Corvinus Kiadó, 1999.
- Az elektronikus formát jobban kedvelőknek, valamint azoknak, akik a gyakorlatban szeretnék az imamódot kipróbálni: <http://www.jezsuita.hu/examen/index.php>.

Both Vanda Erzsébet

Megzsarolva az istenélmménnel

Bartus László *Fesz van* című könyvéből szeretnék néhány gondolatot tolmácsolni. A szerző a Hit Gyülekezetének egyik vezető tagja volt, majd miután pszichésen megbetegedett, szakított a közösséggel, és az emberek figyelmeztetésére megírta, mi mindent élt át a Gyülekezetben. Könyvét annak tudatában kell olvasni, hogy „szökött rabszolgaként” sok mindent torzítva ír le, hiszen a Gyülekezetben kapott sebek megnehezítik, hogy tisztán láthasson. Mégis úgy gondolom, érdemes elgondolkodni vallomásain.

A szerző fiatal korában lázasan kereste, hogy létezik-e Isten. Kiábrándult a hagyományos egyházakból, arra gondolt, Istenhez az volna méltó, ha nem a „prímási palotákban”, hanem az egyszerű emberek között nyilvánítaná ki magát. Sokat hallott a Gyülekezetről, de nem tetszett neki, hogy a vezető lelkészt, Németh Sándort abszolutizálják. Mégis megragadta őt, amit látott: hatalmas változáson mennek keresztül azok, akik a Gyülekezetbe lépnek. Megérezte, hogy ezekkel az emberekkel valami nagy dolog történt, amit nem voltak képesek elmondani, de amiért mindenre képesek lettek volna.

Az első benyomásai megcáfolták félelmeit. Hamar meglátta Németh Sándorban az esendő embert, aki „nem tudta egyeztetni az egyes számot a többes számmal”. Ez is igazolni látszott a vezető lelkész kiválasztottságát: „a világ nemtelenjeit és megvetetteit választotta ki magának Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megszegyenítse”.

Amikor legelőször lépett a Gyülekezetbe, Szentírást nyomtak a kezébe, és a prédikáció is a Szentírásról szólt. Úgy tűnt neki, hogy ezek az emberek tudják, miről beszélnek. A rendszerváltás pillanatában nem sok ismeretük volt a magyarországi embereknek a Bibliáról. És a Hit Gyülekezetében pont erről tanulhattak. Meg arról, hogy Isten megszólítja az embert, és erre az ember válasza a megtérés. Hogy felnőtt korban, tudatos döntés nyomán kell újjá születnie mindenkinek vízből és Szentlélekből. Aki ezt megteszi, megváltozik: találkozik Istennel, és megtapasztalja, hogy átment a halálból az életre. Bartus László ezt nem tudta felfedezni a katolikus egyházban. A Hit Gyülekezetében talált rá. Így vall erről: „emberi jogi elvekért nem szokás megtérni. Nem is ez hozta össze a gyülekezet több tízezer fős tagságát. A csatlakozók beszámoltak arról: ha a Bibliát, mint használati utasítást követik, működni kezd. A megtértek legnagyobb élménye az volt, hogy Isten változtatta meg őket. Csak el kellett fogadniuk Jézust, a

Messiást. Ahogy apadt a büntudat, a szégyenérzet, a frusztráció, úgy nőtt a személyiség stabilitása. Ez önmagában is elegendő lenne ahhoz, hogy valaki sikeresebb legyen. De a lényeg nem ez. Az igazi élmény Isten természetfeletti beavatkozása volt. Annyira nem a manipuláció eredménye, hogy mindig meglep. Leírhatatlan élmény volt érezni jelenlétét, szeretetét. Beszélni vele, megismerni a természetét. Az igazi titok ez volt (...) De bárki elképzelheti, milyen biztonságérzetet nyújthat a tiszta lelkiismeret. A Hit Gyülekezetében jó helyen vagy, innen a menny fele tartasz. Enélkül megmagyarázhatatlan lenne, mit tette a Hit Gyülekezetét az egyik legösszetartóbb szervezetté Magyarországon. Németh Sándor szereti ezt magának tulajdonítani. Ám ez a hívők istenszeretetéből fakadt. Még akkor is, ha Németh Sándor soha nem merete magát rábízni erre a szeretetre.”

Lassan meg kellett tapasztalnia, hogy minél inkább azonosul a gyülekezeti élettel, Isten – korábban megismert – jelenlétét egyre kevésbé érzi. Minél közelebb jutott Németh Sándorhoz, annál távolabb került Istentől. Lassan alakult át „igazi hitessé”. Így ír erről: „Észrevétlenül fogadtam el a játékszabályokat. Isten országában nincs kételkedés, csak hit. Itt nem számított, hány diplomád van: csecsemő lettél. Éreztük a kiszolgáltatottságot, hiszen szellemi fejlődésünk az ő kezükben volt. Mind mondták: Isten rájuk bízott bennünket. Mindenekelőtt pedig misztikus tisztelettel tekintettünk Németh Sándorra. A magunkéhoz viszonyítva elképzeltük: neki milyen kapcsolata lehet Istennel”. Ez nem csak a saját élménye volt: „a hívőket az újjászületés élményét követően a mézeshetek elmúltával átprogramozták: Isten helyébe Németh Sándor lépett. Ő lett a legfőbb tekintély. A hívők kezdtek bálványukra hasonlítani: Németh Sándor a saját képére és hasonlatosságára formálta őket. Ez volt az alapja a külvilág kettős megítélésének: csodálták a megtérés és az újjászületés gyümölcseit, ám elborzadtak, amikor a hívőkben látták kirajzolódni a vezető lelkész vonásait”.

A Gyülekezetben csodák történtek, súlyos drogosok szabadultak meg függőségükből, hihetetlen gyógyulások történtek, démonokat űztek ki az emberekből. „De Németh Sándor mindig többet akart látni, mint ami megtörtént, amikor semmi nem kényszerítette őket. Több lett a kamu gyógyulás, mint az igazi. Idővel már nem kérte Istent a beavatkozásra, hanem utasította.”

A szerző, amint egyre inkább részt vehetett a kulisszák mögötti életben, olyasmiket bíztak rá, amikről soha nem gondolta, hogy helye lehet a gyülekezeti életben: részt vett Németh Sándor politikai akcióiban, az ún. „kuruc rohamokban”, a Demokratikus Charta szórólapjait szerkesztette, Németh Sándorral közösen írta Hack Péter SZDSZ-küldöttgyűléseken elmondott politikai beszédeit.

Ezzel párhuzamosan megtapasztalta, hogy Németh Sándor egyre messzebbre került Istentől, és a kezdeti karizmatikus megnyilvánulásokat és csodákat, amelyek valóban Isten jelenlétének megtapasztalására adtak lehetőséget, felváltották a látszatjelenségek. „Kezdetben a kézrátételkor is érezte az ember Isten finom, kedves jelenlétét. Én még emlékszem olyan időszakra, amikor nem volt kötelező

hanyatt esni. Nem érezte úgy az ember, hogy nem jó keresztény, ha talpon marad. Németh Sándor körül később is lehetett egyfajta erőt érezni (időnként még nagyobb), de ez már más volt. Nem emlékeztetett a Bibliával töltött boldog órák élményeire. Az „új hullám” kenete (amitől nevetni, rángatózni, ordítani lehetett) inkább félelmet és szorongást keltett. Erősebb volt a megfelelési kényszer, mint a valódi – korábról jó ismert – finom, belső isteni érintés. Nem hozott Isten utáni szomjúságot, elidegenített a Biblia olvasásától. (...) Az „új hullám” megosztotta még a karizmatikus mozgalmat is. Képviselői azt állították, hogy irányzatuk a Szentlélek nagyobb kiáradása az utolsó időkben. Olyan erőt hozott, amelynek hatására hívők nem tudták kontrollálni magukat. Legjellemzőbb a tömeges rángatózás és ordítás volt. A karizmatikusok között viták zajlottak arról, hogy például a hívők kutyaugatása az Úrtól van-e. Németh Sándor azon az állásponton volt, hogy igen. (...) Aki nem tudott nevetni, annak azt mondták, hogy kezdje el (erőltetni). Mondja: hi-hi, ha-ha. Akin áttört a kenet, azon később a pavlovi reflexekhez hasonlóan működtek a megnyilvánulások. (...) Németh Sándor azt mondta, hogy aki az „új hullámnak” ellenáll, az a Szentléleknek áll ellen. azt pedig elsöpri az Úr”. A nevetős kenetet Rodney Howard-Browne dél-afrikai származású prédikátor hozta, aki a Gyülekezetnek tartott háromnapos istentiszteletért 20 millió forintot kapott a hívők adományaiból.

Bartus László lassan döbönt rá, hogy a Hit Gyülekezete nem az, amilyennek ő korábban látta. Ám félt szakítani vele, mert tudta, hogy azokat, akik kilépnek, naponta megátkozzák. Az imakommandó naponta összegyűlt, hogy átkokat és áldásokat szórjon. „A választások előtt fokozódott az aktivitás. Egész nap imádkoztak. A szöveg arra irányult, ki nyerje meg a választásokat, és ki ne. Hozzon az Úr pusztulást a jobboldali pártokra, és minél többen szavazzanak az SZDSZ-re. Csurkáról elhangzott, hogy az Úr szabadítsa meg tőle a Földet. Ugyanezt kérték a pápával is kapcsolatban. Akit megátkoztak, arra mindent rámondtak: Törjön le a keze, a lába. Menjen tönkre, legyen utálatos mindenki előtt. Szakadjanak szét a kapcsolatai, legyenek átkozottak a vállalkozásai. (...) A Hit Gyülekezetében a hívők tömegei nem ismerték ezeket az imákat. A többség maximum az átokzsoltárokig jutott. Aki régi tagja volt a gyülekezetnek, lassacskán felszabadult arra, hogy ráolvassa valamelyik zsoltárt arra, akivel konfliktusa volt (pl. Zsolt 109). (...) A hivatalos álláspont szerint a szellemi harc nem emberek, hanem gonosz szellemek ellen irányult. Ahogy voltak különbségek a tanításban, úgy voltak az imádságban is. A Biblia azt mondja, a csecsemőket a tejnek italával kell táplálni, az érettebbeknek kemény eledel való. A fiatal keresztények hálaimákat rebegtek, az idősebbek értettek a szellemi harchoz is. (...) A szellemi harc lényege, hogy a hívők Jézus Krisztus nevében parancsolnak a gonosz szellemeknek. A visszaélés azzal kezdődött, hogy Németh Sándor démonikusnak ítélte meg minden olyan jelenséget, amely kritikusan viszonyult hozzá vagy a Gyülekezethez”.

Miután Németh Sándor megpróbálta Bartus Lászlót is megfosztani személyiségétől, és teljes függőségbe és engedelmességbe taszítani, a szerző pszichésen nem bírta tovább, és kórházba került. Felépülése után már nem tért vissza a Gyülekezetbe, mert tudta, hogy testileg-lelkileg nem tudná túlélni, ha újból visszakerülne.

Megírta a *Fesz van* című könyvet, mert a világnak „joga van tudni, mi zajlik az egyházban. Joga van tudni, ki Németh Sándor, mi a Hit Gyülekezete. Tisztában kell lennie azzal, mekkora kockázatot jelent ez a szervezet. Hitelesebbek azok a hívők, akik nem takargatják a bűnt. Németh Sándornak ez az egyetlen esélye, hogy valami kontrollt érezzen. Az egyetlen lehetőség arra, hogy ne okozzon tragédiákat. Hogy megtérjen. (...) Kár azért az emberért. Nem volt tehetségtelen. Nem volt eredendően gonosz. Sokan köszönhetik neki a megtérésüket. Voltak nagy pillanatai. Amikor nem taktikázott, jó ügyek mellé állt. Belekerült egy ördögi körbe, és nem tudott kiszállni. Pedig láttam, hogy néha akart. De Hack Péter, a felesége és a többi lihegő visszalökték. Belekényszerítették a szerepébe. Akik meg segíthettek volna rajta, azokat elüldözte. Németh Sándor történelmi lehetőséget puskázott el: egy élő hittel rendelkező, szelíd és emberszerető közösség, amely ismeri az evangélium titkát, sokat adhatott volna mindenkinek. Most pedig közveszélyes. Sírni való, hogy ez lett a vége”.

FORRÁS:

Bartus László: *Fesz van – A Hit Gyülekezete másik arca*. Gyomai Kner Nyomda, 1999.

Nagy Lilla

Emese Párizsban*

*A cikk szerzője a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem mesteris diákja. 2011 elején három hónapot töltött cserediákként Párizsban. Az ő élményeiből nyújtunk ízelítőt ebben a rovatban, ott írt beszámolóiból idézve. Most a február 9-i bejegyzés közlését folytatjuk, amiben legelső ottani benyomásait próbálta összefoglalni.

A franciák (legalábbis tapasztalatom szerint, némi szubjektív általánosítással) elég kedvesek és udvariasak (például mindig szívesen igazítottak útba, mikor kérdeztem valamit), általában nagyon szeretnek sokat (és elég gyorsan és hangosan) beszélni (főleg ismerőseikkel), s elég liberális felfogásúak (azaz mindenkinek joga van azt gondolni és hinni, és magánéletében azt is tenni, amit akar), de hisznek az egy nemzet-egy nyelv eszméjében (ezt francia óráról és a tévéből szűrtem le), azaz aki idejön (értsd: bevándorol), az gondolhat és hihet, amit akar, imádkozhat, ahogy akar, élhet otthon, ahogy akar, de a nyilvános életben viselkedjen úgy, hogy azzal ne kerüljön ellentétbe a franciák elveivel, értékeivel. Egészen természetesnek tartják az asszimilációt, valaki, akivel beszélgettem, csodálkozott is, mikor meséltem, hogy magyar vagyok Romániában, s hogy már generációk óta ott élünk, hogy akkor hogyhogy megmaradtunk még

magyarnak. A néni, akinél lakom, érti a dolgot: mikor ma valakinek bemutatott, mondta, hogy magyar vagyok Romániából, s hogy nagyon ragaszkodunk a nyelvünkhöz és szokásainkhoz. (Ő ezt részben azért is érti, mert ő maga breton származású, ezt többször büszkén mondta is.) A néni persze katolikusként nem is mindenben épp olyan liberális (s sokan vannak még azért hozzá hasonlók), szomorúan néztük például a szimbolikusan megkötött homoszexuális házasságról szóló hírt, vagy azt, hogy egy műsorban szinte mindenki elvált volt, vagy bejegyzett élettársi viszonyban élő (ez Franciaországban nagy divat), alig volt a meghívottak közt házas (10-ből talán 2). Maga a néni nagyon aktív, tevékenykedik a plébánián, részt vesz különböző összejöveteleken, s nyugdíjas létére tk. mindennap járkal valamerre. A fia (aki szintén a házban lakik) most nem dolgozik, mert megszűnt az állása (másfél éve), s nem nagyon talál, mivel epilepsziás (de a néni szerint a gyógyszerekkel lehet ezt uralni), s ráadásul nem beszél tisztán, de egyébként ő is kedves, s nagyon tájékozott, nagyon sok mindent tud (a párizsi közlekedésről, a térdképekről, a politikáról, a történelemtől, a sportról stb.).

Itt a három étkezés közül a vacsora a legjelentősebb, általában olyankor van két fogás, amit sokszor még saláta vagy sajt (ezt nagyon szeretik, nagyon büszkék sokféle sajtukra – főleg a penészesekre) egészít ki, az ebéd kevésbé bőséges, a reggeli meg általában tea vagy kávé pirítóssal vagy valami croissant-féleséggel, esetleg müzli tejjel. Sima vizet isznak, általában üzletből (pedig a csapvíz iható – és egész jó ;)), így nagyon örültem, mikor egyik üzletben végre kaptam szénsavas vizet (ráadásul citromaromajút).

Érdekes még, hogy a falvak/kisvárosok (ezeket szinonimákként használom, nem tudom, itt melyik számít helyesnek, Párizs környékén mindent ville-nek, azaz városnak neveznek, de elég kicsik) határai a sokféle ágazó utak miatt nem olyanok mint nálunk, hanem például egyes helyeken mondjuk az út egyik oldala egyik, másik oldala a másik faluhoz tartozik, így könnyen megtörténhet, hogy a szomszéd falu polgármesterei hivatala vagy iskolája közelebb legyen hozzád, mint a sajátod.

Hét végén jó volt végre főzni egy kicsit és végiggondolni a dolgokat, s megtudni, hogy nem muszáj elismertethető tantárgyakat válasszak, ha olyat nem talállok (legfennebb majd otthon is vizsgázok, de ezt azért hátha el lehet majd kerülni); na meg persze jó volt kicsit internetezni, hazabeszélni/írni. S persze magyarokkal beszélni is: szombaton a misszionál előbb fiatalokkal találkoztam (indul egy ifjúsági csoport), majd Hadady András oboaművész beszélt életéről-pályafutásáról a Baráti kör keretében, vasárnap meg együtt zarándokoltunk a Sacré Coeur templomhoz, búcsúra. Zászlóval vonultunk fel a templomhoz vezető lépcsőkön.

Jó érzés volt, hogy a hét során többször is vacsorával várt a néni (gyertyaszentelőkor például a nálunk ilyenkor szokásos sonkás-sajtos-tojásos nagy

palacsintaféleséggel, amiből kettőt is adott – azt mondta, ennyi az adag fejenként ;)), sok mindent megmutatott, igyekezett segíteni, s hogy mindig kedvesen, barátságosan bánik velem. Általában együtt is vacsorázunk (gyakran megkínálnak a magukéból, vagy velük egyszerre eszem a saját ételtem), s közben beszélgetünk, vagy nézzük a híreket. Ma voltunk együtt templomba meg vásárolni is (épp indultam, s mondta, hogy ő is megy, s elvisz – merthogy ő autóval jár mindenfelé, mert fáj a lába). Jó volt az is, hogy egyik este, mikor a néni sietett valahova, a fiával az én levesemből ettek, s azt mondta, finom volt. Legalább valamivel én is segítségükre tudtam lenni.

– folytatjuk –

Kántor Emese

25 nap*

– compostellai élmények –

*Folytatjuk Reiczigel Zsófia beszámolóját 2009. júliusi compostellai zárándoklatáról.

Aki O Cebreiro-ban meg akar szállni, annak bizony legkésőbb délig meg kell érkeznie, és sorba állni, hogy bejusson a 80 ágyas albergue-be! Amúgy nem rossz hely, mosókonyha is van, külön bejárattal, meg konyha is, igaz, helytakarékosságból az ágyak nagy része itt is össze van tolva kettesével. (De én jó ágyat kaptam, magában állót, nem is cseréltem el, pedig mások is akarták.)

Csak egykor nyitottak, úgyhogy volt idő üldögelni. Megint rettenetesen viszketett a lábam, és ahogy odanéztam, megláttam rajta egy nagy, kövér bolhát! – Még jó, hogy kövér volt, három napja szállítottam, ettettem... Szép helyen pusztult el, azért O Cebreiro már valami! Ráadásul szépen süített a nap, én meg nagyon megkönnyebbültem, egyrészt, hogy nincs nagyobb bajom, másrészt, hogy most már ekkora sem lesz. Megfordult a fejemben, hogy ennek öröme továbbmenjek, de akkor már beleéltem magam abba, hogy pihenni fogok.

Jó volt az a délután O Cebreiro-ban, jó volt aludni egyet, jó volt sétálni a házak között, noha ez nem egy igazi falu, a néhány ott dolgozó emberen kívül csak a zárándokok „lakják”.

Volt zárándok-mise, nagyon lendületes ember volt a pap. A hívek könyörgésénél elkezdett mikrofonnal a kezében szaladgálni a templomban, hogy „na, mondjunk valamit!” – és egy-egy mit sem sejtő ember elé tartotta a mikrofont. Az egyik ember erre kinyögte, hogy ő csak németül tud, erre a pap váltott németre, és lelkesen magyarázta, hogy teljesen mindegy, hogy milyen nyelven beszélünk, mert ez ettől ilyen nemzetközi... A mise végén meg odahívta a zárándokokat – vagyis a misén résztvevő összes embert – az oltárhoz, hogy „akkor most énekeljük el a zárándok-indulót együtt”! Voltak

páran, akik ismerték az indulót, a pap meg annyira lendületbe jött, hogy tapsolta az ütemet...

Estefelé megérkeztek Juditék, akikkel pár nappal korábban már találkoztunk. Persze, nem volt már hely a szálláson, és O Cebreiro-ban már nem olyan kedvesek és megértőek a hospitálerők, úgyhogy elzavarták őket. Elég fáradtak voltak, meg késő is volt, úgyhogy terveztük, hogy a mosókonyha bejáratán át becsempészem őket, de végül úgy érezték, hogy el bírnak menni a következő faluig. (Aztán ott is a földön aludtak, de ott megengedték nekik.)

Másnap továbbindultam, és megérkeztem Galíciába. Elkezdett zuhogni az eső.

– folytatjuk –

Reiczigel Zsófia

Francesco testvér nyomán

– híres ferences harmadrendiek –

Cafasso Szent József (1811–1860)

Kétszáz évvel ezelőtt, 1811 januárjában született a Torino környéki Castelnuovo d'Astiban, ugyanabban a faluban, mint Don Bosco. Kis termete és púposága miatt iskolatársai kezdetben sokat csúfolkodtak vele, de hamar megkedvelték, mivel mindig jóságos és barátságos volt.

Hamarosan meg is érezte magában Isten hívását, s jelentkezett a teológiára. Már ekkor így gondolkodott: „*Aki pap lesz, az Úrnak adja magát, ezért semmi sem köti e világhoz, csak Isten nagyobb dicsősége és a lelkek üdvössége.*” Papi jelmondatnak pedig ezt választotta: „*Szentnek lenni, hogy a mennybe jussunk, és lehetőleg sokakat magunkkal vigyünk.*”

Pappá szentelése után Torinóban tanult tovább. Az itteni Assisi Szent Ferenc bentlakásos kollégiumban találkozott a számára annyira kedves papi példával, ami azután egész tevékenységét jellemezte. Ez a tridenti zsinat tanítására alapozó lelkület mély belső életet és buzgó pasztorációs tevékenységet jelentett: az imához való hűséget, az Evangélium elkötelezett hirdetését és a szentmise és a gyónás fontosságának megtartását. Ezt a lelkületet próbálta Giuseppe Cafasso továbbadni tanítványainak, a torinói kispapoknak is, akiknek erkölcsant tanított. Később ő maga lett a konviktus rektora.

Azon igyekezett, hogy jó papokká, jó lelki vezetőkké, jó gyóntatókká váljanak növendékei, akik valóban a hívek lelki jólétéért munkálkodnak azáltal, hogy Isten irgalmasságát teszik láthatóvá és érezhetővé számukra, valamint a bűn iránti érzéket erősítik bennük. Ő maga is példát adott nekik

erre. Fontosnak tartotta a világi dolgok távoltartását az egyháztól, inkább a ferences szellemiséghez hasonlóan (mint ő maga is harmadrendi) egyszerűen, Istenre és az Evangéliumra figyelve élt. Lénye épp ezért mindig jóságot és szeretetet sugárzott, Istenre alapozott nyugalma pedig rendíthetetlen volt, s ezzel tudta kispapjait és az intézetet is összetartani, még az 1848 körüli zavaros időkben is. Titka nem más volt, mint hogy Isten embere tudott lenni a mindennapi élet minden kis eseménye közepette úgy, hogy tettei Isten dicsőségét és a lelkek javát szolgálták. Szerette az Urat teljes szívéből, hite radikális volt, melyet a mély és hosszan tartó ima és az embertársakért tett szeretetcselekedetek segítettek.

Legfontosabb küldetésének a gyóntatást tartotta, talán gyóntatóként is a legismertebb. Nagyon jó érzéke volt ehhez, meg tudta hallgatni és érteni az embereket, sokszor néhány szóból is, s isteni sugallatra rövid, tömör, lényegre törő válaszokat adni, amikkel közelebb tudta vezetni őket Isten felé. Erényei a nyugalom, a megfontoltság és a bölcsesség voltak, s mindenkire, aki hozzá fordult, tudott elegendő időt szánni. Nagyon sokszor órákat töltött a gyóntatószékben.

Igen figyelemreméltó nevelési módszere is, ahogy sosem próbálta saját képére és hasonlóságára nevelni tanítványait (köztük Bosco Szent Jánost, akinek huszonöt évig volt lelki vezetője), hanem abban igyekezett, hogy felismerjék Isten akaratát életükben. Így vallott: *„Az ember szentsége, teljessége és haszna abban van, hogy tökéletesen tudja teljesíteni Isten akaratát.”*

Emellett különös részvétet érzett a halálra ítélt fegyencek iránt is, akiket buzgón látogatott, s papjait is erre biztatta. Emiatt sokan az „akasztófák papja”-nak nevezték. A hatvannyolc halálraítélt, akikkel élete során foglalkozott, mind nagy nyugalommal és Isten akarata iránti teljes megadással haltak meg, Don Cafasso gyakran mondta is a vesztőhelyről visszatérően: *„Istennek hála, megint egy lélekkel több imádkozik értünk az égben.”* Ha mások ezen csodálkoztak, így szólt: *„Igen, biztosan sokat vétkeztek, de Isten nem becsüli-e nagyra bánatukat és töredelmes lelkületüket, amellyel halálukat gonosztetteikért való engesztelésül fogadták? A magam részéről meg vagyok győződve arról, hogy az ilyen ember számára nem szükséges már a tisztító tűz sem.”* Szívesen nevezte őket „felakasztott szentjei”-nek, és közbenjárásukat kérte.

Tőle származik ez a csodálatos imádság: *„Uram, Istenem, már most teljes megadással és készséggel elfogadom a halál bármilyen fajtáját minden aggodalmával, szenvedésével és fájdmával együtt úgy, amint neked tetszeni*

fog.” Ezzel a lelkülettel is halt meg 1860. június 23-án. Ez a nap lett később, szentté avatása után, emléknapja.

Végezetül álljon itt róla Don Bosco vallomása: *„Hiszem, hogy még a szentek között is ritkán található olyan, aki személyében annyi bölcsességet, az emberi dolgokban annyi tapasztalatot, nagylelkűséget, erősllelkűséget, mértékletességet, az Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért való buzgóságot egyesít, mint amennyi Cafasso papból sugárzik ki. Neki köszönhetek mindent. Atyám és tanácsadóm, vezetőm és segítőm volt.”*

Kántor Emese

Szamártestvér

– rovat a makacs és bohókás emberi testről –

A láb gombás fertőzése

A láb gombás fertőzése az egyik leggyakoribb bőrgyógyászati panasz. Fonalas, penész- vagy sarjadzó gombák okozhatják. Legtöbbször a lábujjak között, a talpon jelentkezik hámló, viszkető, hólyagos kiütések formájában. Súlyosabb esetekben átterjedhet a körmökre is, illetve feltűnhet a test egyéb hajlataiban, hónaljban, combtőnél is. Megelőzni egyszerűbb, a kezelése olykor igen hosszadalmas, és a fertőzés hajlamos a kiújulásra. Világszerte ismert, de különösen a mérsékelt és a meleg éghajlati övön egyre gyakoribb. Gyermek- és felnőtt közösségekben, sportolók között, közös zuhanyzók, uszodák látogatói, illetve egy-egy család tagjai között gyorsan terjed.

A láb gombás fertőzésének okozója lehet fonalas gomba, penész-, illetve sarjadzó gomba. Ezek – többnyire az Epidermophyton és a Trichophyton fajták – a bőr felső, általában elhalt részein telepsznek meg, felületi fertőzést okozva a bőrt és az ún. függelékes szerveket (szőr, haj, köröm) betegítik meg. E fajok leggyakrabban a lábujjak közötti nedves területeken élnek és tenyésznek, és a fertőzött terület hámsérülései gyakran baktériumokkal is felülfertőződnek. A gombásodásra hajlamosít a gyenge immunrendszer, az immunszuppresszálo kezelés.

A bőr- és a körömgombásodás egyike a civilizációs ártalmaknak, hiszen a múlt században terjedtek el a szorosan zárt, nem szellőző műanyagcipők, a műszálas harisnyák, zoknik, amelyek kedvező feltételeket, nedves, sötét, meleg életteret biztosítottak a gombafajoknak. Bizonyos betegségek is (cukorbetegség, AIDS), amelyek meggyengítik az immunrendszert, a XX. században váltak világméretűvé, és hozzájárult a fertőzés terjedéséhez a minden társadalmi réteg számára elérhető fürdő kultúra, a strandok, uszodák divatja is. A higiénés szokások megváltozása a sok jó mellett túlzásokat is hozott: a túl gyakori, lúgos tisztálkodószerekkel végzett fürdés, zuhanyozás meggyengíti a szervezet természetes védőrendszerét, kiszárítja a bőrt, az apró sérüléseken keresztül szabad utat

engedve a fertőző gombák behatolásának, megtelepedésének. A gomba spórái által a fertőzés hamar továbbterjed beteg környezetében.

A gombás fertőzés tünetei lehetnek egészen enyhék (kipirosodás, hámlás) vagy erősebbek: fájdalmas, viszkető kiütések, nedvedző, mélyen berepedt, baktériumokkal felülfertőzött sebek. Ha a köröm is fertőzött, akkor megvastagszik, elszíneződik, sárgássá, belső anyaga morzsalékosává válik. Ha a fertőzést sarjadzó gombák okozzák, akkor a fertőzés a körömágy felől indul, ha pedig fonális gombák, akkor a köröm felső része felől sárgásan elszíneződik, megvastagodik. A penészgombák sötét elszíneződést okoznak. Gyakran a lábujjak közeiből a láb egyéb felületeire és a talpra is áttérjed a fertőzés. A talpon száraz, pikkelyes hámlás, illetve gyulladt, vörös bőr formájában jelentkezik. A láb- és körömgombásodás folyamányaként ekcéma is kialakulhat, amely a kézre is áttérjedhet. Igen gyakran a testhajlatokban, combtőnél, mell alatt, illetve a färvágásban alakul ki újabb gombás fertőzés. Ha bakteriális fertőzés is súlyosbítja, szövödményeként orbánc, bőrgennyedés, érgyulladás léphet fel. Előfordulhat, hogy – például a kezelésre rosszul reagáló felülfertőzés esetén – a hámsérülések, illetve a megbetegedett köröm morzsalékos kaparékából a célzott kezelés érdekében baktériumtenyésztés válik szükségessé. Visszatérő, súlyos fertőzések esetén a bőrgyógyász laboratóriumi vizsgálatokkal tisztázza a háttérben meghúzódó, hajlamosító tényezőket, egyéb, súlyosbító betegségeket, például allergiát, vérellátási zavart, cukorbetegséget.

A gombás fertőzések nagyobb része (az enyhébb esetek) a gyógyszerárakban recept nélkül kapható gombaellenes szerekkel (krémekkel, spray-kkel, ecsetelő szerekkel, hintóporral) általában hatékonyan gyógyítható. Ezeket a tisztálkodás után gondosan szárazra törölt bőrfelületen naponta kétszer kell alkalmazni. A gyógyulást gyorsítja, ha a lábujjakat gézcsíkokkal elválasztják egymástól. A kezelés időtartama a fertőzés súlyosságától függ, de fontos tudnivaló, hogy a tünetek elmúta után is legalább 8-10 napig alkalmazni kell a gombaellenes szereket, mivel ha túl korán hagyják abba, a fertőzés könnyen kiújulhat. Súlyosabb esetben, ha a beteg állapota egy-két héten belül nem javul, bőrgyógyászhoz kell fordulni, aki radikálisabb gombaellenes szereket ír fel, és általában a külsőleg alkalmazott és a szájon át szedhető gombaellenes szerek kombinációját rendeli. Ha a panaszok hosszabb ideig fennállnak (pl. cukorbetegség esetén), célszerű a lábbelik rendszeres fertőtlenítése. Ha a fertőzés már a körömrre is kiterjed, nem várható gyors gyógyulás: a megbetegedett köröm csak az új növekedésének ütemében tehető gombamentessé, akár 7-8 hónapig is eltarthat, míg kicserélődik. A szájon át szedhető gyógyszerek egy részét nem kell addig szedni, amíg a teljes lenövés meg nem történik, mert a megfelelő dózis bevétele után még hosszabb ideig hatnak.

A lábhygiéné megőrzésének legfontosabb mozzanata a naponkénti lábmosás, ami után gondosan szárazra kell törölni a lábujjak közeit is. Jó, ha a nedves lábat

törítés után még hajszáritóval is megszáritjuk. Segít a gombás fertőzés megelőzésében a természetes alapanyagokból (gyapjú, pamut) készült, jó nedvszívó képességű zokni, a jól szellőző, jól karbantartott bőrcipő a műszálas zokni, illetve a hamar befülledő műanyag lábbelik helyett. Az óvintézkedésekhez tartozik fürdőkben, strandon, közös zuhanyzóban mezítlábasság helyett a saját műanyag papucs használata. A családok közösen használt törülközőit, ágyneműit, körömvágó ollóit stb. fertőtleníteni kell: a textíliákat magas hőmérsékletű, lehetőleg főzőmosással, az egyéb eszközöket pedig hipós (hipoklórossav-oldatos) lemosással. Itt említendő meg, hogy használt lábbelit vagy akár közeli családtag cipőjét sem célszerű viselni. A szőnyegpadló és a vendégpapucs ugyancsak jó közvetítője lehet a lábgombának. A megelőzéshez tartozik, hogy a száraz bőrűek a hámsérülések megelőzésére használjanak hidratáló, illetve zsíros krémet.

http://www.50plusz.hu/services/betegseglexikon/view/Lab_es_koromgomba?id=210

Eszter

Lelki horoszkóp:

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekedben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Kos (március 21.–április 20.):

„Értsd meg ebből, hogy bár ördögök közepette élnél is, azt akarja Isten, ne fordítsd értelmet figyelmed az ő dolgaikra, hanem hagyd őket. Élj közöttük oly módon, hogy egyedüli gondod legyen tisztán és tökéletesen megőrizni lelkedet Isten számára.” (Keresztes Szent János)

Bika (április 21.–május 20.):

„Mikor meg vagy terhelve, Istenhez vagy kötve, és Ő a te erőd, mert Ő a sanyargatottakkal van.” (Keresztes Szent János)

Ikrek (május 21.–június 21.)

„Legyen elég neked, hogy egy dologban biztos lehetsz: hogy én vagyok, és hogy az én személyem a válasz a te aggodó kérdésedre a bűnét meg nem bánó bűnöst illetően.” (ismeretlen szerzetes)

Rák (június 22.–július 22.):

„A keresztény embernek nemcsak élete végére, hanem a hit kiteljesedésére is el kell jutnia.” (ismeretlen)

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Isten Lelke azért dönti le életünk épületeit, hogy azt az Úrra építhessük.” (ismeretlen)

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Mindig számolnunk kell azzal, hogy az egészséghez vezető úton betegségben is lehet részünk, a boldogság felé a boldogtalanságon, az örömhöz pedig a szomorúságon át vezet az út.” (Anselm Grün)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Te mosolyogsz, én mosolygok, így mindketten boldogok vagyunk, de a lelkünk mélyében gyűlölet van közöttünk. Ne mutassuk ki, mit érzünk egymás iránt. Mosolyogjunk egészen addig, míg kimosolyogjuk magunkból a gyűlöletet.” (indián mondás)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Az a boldogság, amelyik kisebbedik, ha megosztjuk másokkal, nem elég nagy ahhoz, hogy boldoggá tegyen minket.” (Thomas Merton)

Nyilas (november 22.–december 21.):

„A szeretet fiatalon tart. Nem tudok szeretni azonban a hétköznapi kapkodásában. A szeretetnek időre van szüksége, éreznünk kell.” (Anselm Grün)

Bak (december 22.–január 19.):

„Az önuralom olyan, mint egy fal, amely lelkem városát védi, és olyan teret nyit meg nekem, amelyben otthon lehetek, és elrejtőzhetek. Az önuralom nélküli ember sem elhatárolódni, sem önmagát megvédeni nem tudja.” (Anselm Grün)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Felejtse el magadat, akkor sohasem feledkeznek meg rólad.” (G. Richend)

Halak (február 19.–március 20.):

„A vizyály fő fészke ott van, ahol gonosz szemmel nézünk embertársaink gyengéire.” (Erasmus)

Léonie

Hajnali csend

– folytatásos regény –

XIX. fejezet

Min asszony és lánya távozni készültek az apácaiktól. A gondos ápolgatásnak köszönhetően felépültek annyira, hogy visszatérhettek otthonukba, és nem látszott már rajtuk annak a nyoma, hogy min mentek keresztül. Nem sokkal azelőtt, hogy búcsúzni kezdtek volna tőlük, a lány elgondolkodva, félénken anyjához ment, és leült eléje a földre. Az anyja ránézett, néhány percig szótlánul ültek. Myeon Hwa felsóhajtott.

– Mondani szeretnél valamit, kedvesem? – szólalt meg lágyan az asszony.

– Anyám... nem tudom, mit hoz nekem a jövő... nem lehetek szerzetes... szerinted mi lesz velem?

Min asszonynak eszébe jutottak a jóslat szavai, amelyeket azóta sem értett meg. Ha a lánya sorsára gondolt, mindig elszorult a szíve; most is.

– Miért aggódsz, lányom? Édesapád bizonyára gondoskodik róla, hogy szép életed legyen.

– Tudod, anyám, hogy ezen a helyen van Mi Ri, a lány, akit gyermekkoromtól ismertem. Most viszontláttam... Beszélgettem vele, és mesélt nekem néhány dolgot arról, hogy hogyan élnek ők itt, és hogy milyen ez a vallás... Anyám, nagyon érdekeseket hallottam. Nagyon szeretném, ha néha megengedné... ha megengednétek, hogy meglátogassam őt, és beszélgessek vele...

– Ugyan miket hallottál, amitől ennyire kíváncsi lettél?

– Hiányzott nekem a barátnőm... és... arról beszélt, hogy az Istennek terve van minden emberrel... és hogy akkor lesz valaki boldog, ha ez a terv beteljesül...

Az asszony agyába csak úgy tódultak a gondolatok, de hirtelen mégsem szólt semmit. Rámosolygott lányára, a vállára tette kezét, és megsimogatta. Jót akart neki, de nem értette, hogyan kell érteni az ilyesfajta boldogságot. Arra mindent feltett volna, hogy gyermekének mindene meglegyen, ne szűkölködjék, és nyugodtan, zavartalanul éljen.

Blanche anya kedves aggodalommal sürgött körülöttük az utolsó percig, majd kikísérte őket az odarendelt fogathoz, amely kényelmes volt, de nem díszes, hogy feltűnést ne keltsen. Min asszony hálálkodott az ellátásért, és megígérte, hogy hálaajándékot fog küldeni az apácáknak.

– Vigyázzanak magukra! Nagyon remélem, hogy találkozunk még!

– Mit fog gondolni minderről apám? Milyen magyarázatot adunk neki?

Eui herceg hosszú csendet tört meg. A hercegnő oldalán haladt Szöul felé, körülöttük a többi ember. A király tanácstalan katonái kénytelenek voltak még éjszaka visszafordulni. Nem állhattak ellen Seong Won parancsoló hangjának: a herceget ő kíséri Szöulba, a király emberei menjenek dolgukra.

– Ne aggódj, fiam. A király éppen azt kívánja, hogy maga mellett biztonságban tudjon téged; ha pedig látja, hogy én időben gondoskodtam rólad, csak növekedni fog a bizalma irántunk.

Újabb hosszú csend. A természet vette körül őket; nem az országúton haladtak. A hercegnő arca gondterhelt volt, de bátran és határozottan nézett előre.

Eui herceg ismét megszólalt.

– Na és... a lány, akit feleségül kellene vennem... milyen ő? Hogyan élt eddig? Hogyan nevelték?

– Hogy neked milyen gondjaid vannak! Gondolhatod, hogy csakis a legjobbat számom neked. Egy előkelő úrilány. Éppen amilyenre szükséged van. És szép is, biztos lehetsz benne!

– Igen, abban biztos vagyok... érdekelne az, hogy... hogy mit gondol a nyugati haladó eszmékről... a jövőről... hiszen... úgy tudom, egy uralkodónak hatalmas segítséget jelenthet a felesége...

– Úgy!... Hogy mit gondol, nem tudom. Nem ismerem közletről. De engedelmes lesz, biztosan támogat majd mindenben, amit teszel.

– Én nem erre gondoltam. Szeretném, ha tanult, művelt lenne. Tudod, Amerikában a nők...

– A lány a Yeo Rae kolostor előjárójának az unokahúga, gyermekkorától foglalkozik vele a bölcs mester – folytatta egykedvűen a hercegnő.

– Nénikém... én találkoztam már Korea földjén is egy keresztény pappal... Őszintén szólva... odaát úgy láttam, ezek az emberek rendkívül mély ismeretekkel rendelkeznek... a történelemtől... a gondolkodásról, a világ helyzetéről... Arra gondoltam, jó lenne, ha a jövőmbelém tanulhatna tőlük. Úgy tudom, foglalkoznak tanítással. Nem azt akarom, hogy felvegye a vallást... De jót tenne, ha gondolkodásában ők is alakítanák... Szerintem az országban aligha vannak náluk tudósabb emberek.

A hercegnő nem válaszolt azonnal.

– Fiam... A mi vallásunk és kultúránk sokkal több az övékéénél! Butaságokat beszélsz. Koreaiak vagyunk. Úgy gondolod, hogy ezt követeli meg a haladás? Nem lenne ez túl nagy botrány?

A herceg hallgatott.

– Abban viszont van némi igazad, hogy jó lenne magunk mellé állítani őket, de ez nehéz lesz, hiszen alig néhány éve még a saját nagyapád gyilkoltatta a keresztényeket. Másfelől, nekünk ragaszkodnunk kell a hagyományainkhoz. Ha lábbal tiporjuk a múltunkat, elítél majd az egész ország. Ezt jól fontold meg. Igyekezz a nép vallásában buzgó lenni, herceg!

A herceg nem mert többet mesélni a kereszténység iránti vonzalmáról. De magában eltökélte, hogy megkeresteti azt a papot, akivel a sors összehozta.

– Különben is... – folytatta a nagynénje –, abba nem tudunk közvetlenül beleszólni, hogy hová küldjék tanulni... ez az apjára tartozik... ugyanakkor... Gondolkodunk még ezen.

– És mikor láthatom ezt a lányt? Tud-e rólam, vagy nem is találkozhatunk az esküvőig?

Seong Won hercegnő elmosolyodott.

– Fiam, látom továbbra is nagyon érdekelnek a nők. Egyelőre nem tud semmiről, még az apjával sem beszéltem egész konkrétan. Majd láthatod. Most az a fontos, hogy utat találjunk neked a trón felé...

Néhány nappal később ismeretlen ember nagy összeget adományozott a misszió számára. Borítékban küldte, és csupán annyi állt rajta, hogy: „Paul atyának, szolgálataiért”. Girard atya és a nővérek majd szétszedték szegény papot, hogy ki az adományozó, de ő egy szót sem akart elárulni, mert nagyon jól tudta, hogy csak az a férfi lehetett, aki az úton megfenyegette, és aki miatt még most is égette a lelkét a hazugság. Ennek ellenére remélte, hogy valakinek megmentette ezzel az életét. Valakinek, akihez még köze lesz ezután?

– *folytatjuk* –

Léonie és Attila

Fehér toll

Már régóta kereste a párját. Nyugtalanul repült fel s alá a zebrapintyek között. Nem értette, miért nem érinti meg a szívét egyetlenegy zebrapinty lány sem. Pedig mind olyan szépek, olyan helyesek. De mintha valami hiányzott volna róluk. Mindegyikük ugyanazt a gyönyörű tollkosztümöt viselte, mindegyikük szemében ugyanúgy csillogott a szerelem fénye. Nem is látott soha másféle zebrapintyet. Ilyen volt az édesanyja, ilyenek voltak a nővérei. De ő határozottan érezte, hogy valami mégis hiányzik róluk.

Amint nyugtalanul repült fáról fára, s csak szíve magányosságára és keserűségére figyelt, észre sem vette, hogy egy csoport kutató jár az erdőben. Egy óvatlan pillanatban néhány társával együtt elfogták őt is, hogy kísérletezzenek rajtuk.

Egy laboratóriumba vitték, és összezárták más madarakkal. Néhány napig csüggedten gubbasztott. Voltak a madártársai között zebrapinty lányok is, de nem tudott szerelmet érezni irántuk. Újból azt érezte, hogy valami hiányzik róluk.

Aztán egy napon egy egész furcsa zebrapinty lányt hoztak közéjük a kutatók. Már az alakja sem volt olyan, mint a többi zebrapintynek. A kis zebrapinty rögtön megérezte, hogy ez az a lány, akire olyan régóta vár. Maga sem értette, hogy mi vonzza őt olyan nagyon ehhez a szokatlan kinézetű zebrapinty lányhoz, akinek a fejét egy hófehér toll díszíti. Olyan volt, mintha egyetlen tollból álló bóbítája lenne.

Zebrapinty-émlékezet óta nem látott senki fehér bóbítás pintyet. Sőt, még a zebrapintyek rokonai között sem volt soha ilyen madár. S ő mégis úgy érezte, hogy az az igazi zebrapinty, akinek fejét ilyen toll díszíti. A lényébe

volt írva, hogy ilyen társat keressen. S most, hogy a kutatók egy tollat ragasztottak egy madárlány fejére, végre megtalálhatta azt, amit keresett.

S mondhatta volna, emberi alkotás. A természetben nem létezik ilyen zebra-pinty lány, hogyan vágyhatna utána. De mégis. Minden zebra-pinty lényébe van írva, hogy vágyódjon olyan társ után, amilyent még soha nem látott. S hogy honnan e vágy? Senki sem tudja. Van, akiben erősebb, van, akiben gyengébb. Egy biztos, hogy amikor megjelenik az emberek által mesterségesen alkotott, fehér tollal büszkélkedő zebra-pinty, akkor minden zebra-pinty szíve hevesebben fog dobog. Talán egyszer majd születik egy ilyen pinty is... Ki tudja?

A kis zebra-pinty nem is gondolkodott ezen. Örvendett, hogy társra talált.

Nagy Lilla

Viccek

Az iskolában a tanító néni így szól Pistikéhez:

– Pistike, ha anyukádnak van három almája, és hétfelé kell osztania, mit csinál?

– Kompótot!

☺

A rendőr megállítja a szabálytalanul előző Ladát, és a vezetőjét 500 forintra bírságolja. Az autós mentegetőzni próbál:

– Mondja, biztos úr, ha tudok olyan találós kérdést feltenni önnek, amire nem tud válaszolni, elengedi a bírságot?

A rendőr igencsak kedveli a találós kérdéseket, így rááll az alkura.

– Tudja-e, mikor születik a legtöbb gyerek?

– Nem én.

– Hát a kilencedik hónapban.

A rendőr továbbengedi, mert így szólt a megállapodás. A legközelebbi szabálysértőt, aki fennakad a hálóján, már ő kérdi.

– Uram! Ön szabálytalanul közlekedett, ezért megbírságolom.

De ha egy találós kérdésre megfelel, akkor továbbengedem.

– Halljuk! – válaszol az autós.

– Melyik hónapban születik a legtöbb gyerek?

– Sajnos nem tudom! – válaszolja bánatosan az autós.

– Ilyet nem tudni, hát szeptemberben! – vágja rá sugárzó arccal a rendőr.

☺

Két barát beszélget:

– Pajtikám! Túl sokat ittál. Hagyd itt a kocsi, menj haza villamossal, és majd holnap eljössz a kocsiórt.

– Nem jó! A villamos nem fér be a garázsba!

☺

Egy ember elmegy az orvoshoz, és elpanaszolja, hogy egész éjjel nyitott szájjal alszik. Az orvos megvizsgálja, majd így szól:

– Kérem, magának az a baja, hogy szűk az arcbőre. Ha a szemét behunyja, a szája kinyílik.

☺

– Doktor úr, ha így csinállok, nagyon fáj.

– Hát ne csináljon úgy!

☺

Egy idős bácsi elmegy az orvoshoz:

– Doktor úr, nem tudok menni!

– Ezt bizony pihentetni kell! Ha rosszabbodik, jöjjön vissza.

☺

Adatfelvétel a rendelőben:

– Dohányzik?

– Nem, doktor úr, köszönöm, inkább innék valamit.

☺

Mikor van abszolút hideg?

– Amikor a jegesmedve még szivatóval sem indul.

– Amikor a családfát is eltűzelik.

– Amikor a sertésbőrkesztyű libabőrös lesz.

– Amikor az embernek ajkára fagy a mosoly.

– Amikor a műfogsor vacog a pohárban.

☺

Az oroszlán békésen sétál az erdőben. Egyszer csak szembe jön vele a nyuszika. Az oroszlán eléurgik, és így szól:

– Ki a legerősebb az erdőben?

– Hát te! – válaszolja megszeppenve a nyuszika.

Az oroszlán kihúzza magát, és elégedetten megy tovább. Pár perc múlva szembe jön vele az őzike.

– Ki a legerősebb állat az erdőben?

– Természetesen te! – válaszolja az őzike halálsápadtan.

Az oroszlán örül, hogy mindenki fél tőle. Félóra múlva találkozik az elefánttal.

– Ki a legerősebb állat az erdőben?

Az elefánt szó nélkül megragadja az oroszlánt, és egy fához csapja. Az oroszlán nyögve tápáskodik fel, miközben így szól:

– Micsoda világ, már nem is kérdezhet az ember.

☺

A skót felesége így szól a férjéhez:

– A fiunk már két napja ugyanazt a nyalókát eszegeti.

– Nem baj – mondja a férj –, tanuljon csak meg spórolni az a gyerek.

– Rendben van, de legalább kibonthatnád neki.

Szerkesztés: Ötvös Réka

Tördelés: Nagy Lilla

Korrektúra: Kántor Emese

A címlap illusztrációját rajzolta: Márton Éva

E-mail címünk: kpoverello@yahoo.com